

pens rapport (bilag 1), afsnit 2.4., og kan sammenfattes som følger:

For de fleste landes vedkommende (Finland, Holland, Storbritannien, Sverige, Tyskland og Norge) er formidling af våbenoverførsler mellem tredjelande generelt omfattet af kontrolreglerne. Kun Østrig har begrænset anvendelsesområdet til overførsler mellem ikke-EU-lande. Frankrig kræver forudgående registrering af våbenformidlere, mens der kun kræves konkret tilladelse til formidling af våben fra Frankrig (dvs. i forbindelse med eksport).

Kun Storbritannien har – delvis, jf. nedenfor – foretaget en geografisk afgrænsning af de formidlingsaktiviteter, der er omfattet af reglerne om kontrol med våbenformidling (dvs. at kun handlinger foretaget på et nærmere angivet geografisk område er omfattet). Hovedparten af landene har i stedet afgrænset retssubjektet for reglerne (dvs. at kun handlinger foretaget af bestemte persongrupper er omfattet), så formidling foretaget af personer med bopæl/fast opholdssted/hjemsted i det pågældende land er omfattet af kontrolreglerne, uanset hvor formidlingsaktiviteterne finder sted. Dette gælder således i alt væsentligt for Belgien, Finland, Holland, Sverige, Østrig, og Norge. Retstilstanden i Tyskland er ikke nærmere oplyst på dette punkt.

De britiske regler om kontrol med formidling af militært udstyr gælder som udgangspunkt kun handlinger foretaget i Storbritannien. Dog gælder reglerne om kontrol med formidling af langtrækkende missiler og dele hertil, torturudstyr og enhver form for militært udstyr, som er beregnet for embargobelagte destinationer, både handlinger foretaget i Storbritannien og handlinger foretaget af britiske statsborgere i udlandet, uanset hvor de har bopæl/opholdssted.

De amerikanske regler om våbenformidling gælder alle amerikanere, uanset hvor de har bopæl, samt udlændinge med bopæl i USA.

Vedrørende elementerne i kontrolsystemet er der en overvejende tendens til alene at kræve, at formidlere indhenter konkrete tilladelser til formidlingsaktiviteterne (en tilladelsesordning). Dette er således tilfældet i Belgien, Finland, Storbritannien, Tyskland, Østrig, og Norge.

Frankrig har derimod – bortset fra formidling af eksport – alene en ordning med forudgående registrering af og efterfølgende oplysningspligt for formidlerne. I Sverige kræves der både forudgående autorisation og konkrete tilladelser til formidlingsaktiviteter. USA kræver dels forudgående registrering, dels konkrete tilladelser.

Andre aktiviteter, som kan anses for beslægtede med våbenformidling, så som transport, forsikring, finansiering og markedsføring o.lign, i forbindelse med våbenoverførsler, er kun i få lande underkastet kontrol, og da i varierende omfang, jf. nedenfor.

I Storbritannien kræver transport, finansiering eller finansielle ydelser, forsikring og generelle annoncerings- eller reklameydelser i forbindelse med våbenoverførsel mellem tredjelande tilladelse, når ydelserne relaterer sig til overførsler af langtrækkende missiler og torturudstyr og overførsler af militært og paramilitært udstyr til embargolandene. I Belgien kræves der tilladelse til transport og formidling af transport af våben. I Tyskland forudsætter transport af våben mellem tredjelande tilladelse. I USA omfatter våbenformidling blandt andet også finansiering. I Holland kræves der tilladelse til finansielle transaktioner relateret til overførsel af våben (»strategic goods«), som finder sted uden for EU. Dog er »generiske finansielle ydelser« så som bankydelser ikke omfattet.

2.5. Våbenarbejdsgruppens forslag og Justitsministeriets overvejelser

2.5.1. Hvilke handlinger skal underlægges kontrol

2.5.1.1. Våbenarbejdsgruppens forslag

I EU's fælles holdning defineres våbenformidling dels som forhandling eller arrangering af transaktioner, som kan indebære overførsel af våben mv., dels som aktiviteter, hvorved en person køber, sælger eller arrangerer overførsel af våben mv., som personen selv ejer. Hertil kommer den geografiske afgrænsning, som er behandlet separat nedenfor.

Våbenarbejdsgruppen har ikke fundet grundlag for at anbefale, at den danske kontrolordning vedrørende våbenformidling udstrækkes til andre handlinger, end de i EU's fælles holdning nævnte handlinger. Arbejdsgruppen finder således ikke, at aktiviteter, som kan anses for beslægtede med våbenformidling, så som transport, forsikring, finansiering, markedsføring o.lign. i forbindelse med våbenoverførsler, bør underkastes særskilt kontrol.

Arbejdsgruppen anfører, at afgrænsningen af, hvornår en person kan anses for at have købt, solgt eller arrangeret overførsel af våben mv., som personen selv ejer, jf. EU's fælles holdning, artikel 2, stk. 3, næppe vil give anledning til større afgrænsningsproblemer i praksis. Derimod kan bedømmelsen af, hvornår en person kan anses for (som mellemmand) at have forhandlet eller arrangeret transaktioner, der kan indebære overførsel af våben mv., som ejes af andre, muligvis give anledning til vanskeligheder.